

[Per Møller.]

engang er muligt. I forvejen må der af forskellige grunde regnes med en meget stor spildprocent i vor u-landshjælp, men det er i hvert fald en forpligtelse for folketinget at gøre, hvad der kan gøres for, at hjælpen bliver så vel forberedt og projekterne så omhyggeligt udarbejdet, at man når den højest mulige grad af effektivitet. Det hensyn vil blive afgørende tilsidesat, hvis man nu forpligter os til at gå ind i en helt eksplosiv udvikling i løbet af de kommende få år. Vi kan derfor ikke stemme for at indstætte denne frist: finansåret 1970-71.

Lembourn: Når mit parti vil stemme for den af hr. Poul Dam foreslåede dagsorden, skal det ikke give hr. Niels Westerby anledning til at sige, at vi dermed løber fra det ansvar, vi føler vi har i u-landsproblemet. Men hvis man har lidt kendskab til, hvorledes Mellempfolkeligt Samvirke arbejder, hvorledes u-landsstyrelsen arbejder, og hvilke problemer man møder i arbejdet, ved man, at der meget vel kan være en risiko for, at en tvangsmæssig gennemførelse af det, hr. Niels Westerby her foreslår, kan gøre u-landsarbejdet vanskeligere, således at man måske slet ikke gør sagen en tjeneste derved. Hvis man vil presse dette igennem ud fra et ideelt synspunkt uden hensyn til, hvad der kan skaffes af folk, risikerer vi at lide store skuffelser, at det endelige resultat vil blive det modsatte af det, hr. Niels Westerby håber på. Jeg kan forsikre for, at det at skaffe folk, som har den nødvendige kunnen og den nødvendige karaktermæssige styrke forbundet med smidighed til at kunne klare dette arbejde, er så vanskeligt, at man er nødt til at give bevillingerne i overensstemmelse med, hvad vi kan fremskaffe af kvalificeret personale. Derfor ønsker vi at stemme for det oprindelige dagsordensforslag af hr. Poul Dam.

Poul Dam: Ingen, som kender mit partis stilling til disse spørgsmål, kan være i tvivl om, at vort principielle ønske er nu, som det hele tiden har været, at vi når op på en statslig bistand på 1 pct. af nationalproduktet omkring 1970, således som jeg mener Danmark principielt har forpligtet sig til det.

Imidlertid er det jo sådan, som jeg

sagde i mit forrige indlæg, at vi på dette område er kommet for sent, at udviklings-takten har været for ringe; og i erkendelse af, at fortiden er fuld af fejl på dette område, kan vi indse, at det at kræve, at man nødvendigvis skulle nå op på en statslig bistand på 1 pct. i 1970-71, kan vise sig at være aldeles urealistisk. I den dagsorden, som jeg har haft den ære at foreslå, er der, som minister Hans Sølvhøj sagde, noget af en pisk; der er en forpligtelse for regeringen til at udarbejde en sådan plan, som kan danne grundlag for en virkelig realistisk drøftelse af Danmarks hjælp til udviklingslandene i de kommende år, en plan, efter hvilken vi ganske klart skal nå op på denne ene procent af nationalproduktet og gerne fortsætte derudover, når tiden gør det muligt. Men vi tror, at der alene i dette ligger et vigtigt fremskridt, og når det kan gennemføres med en så bred tilslutning her i folketinget, som det ser ud til efter de faldne udtalelser — udtalelser, som jeg takker for — mener vi, at dette er et skridt på den vej, som vi ønsker at betrede.

Vi ønsker derfor at fastholde den dagsorden, vi oprindeligt har foreslået, uden de foreslåede ændringer. Det betyder ikke, at vi ikke drømmer om den ene procent i 1970, eller at vi ikke — det har jeg anset for givet hele tiden — opfatter „bistand“ som ensbetydende med den statslige bistand; men der er nu opnået en så bred enighed om dette, at vi bør stå fast ved det og få det gennemført og så håbe og tro, at dette vil blive til gavn for vort bistandsarbejde i de kommende år.

Minister Hans Sølvhøj: Når det fra et par sider blev betonet, at man eksklusivt skulle tage den statslige bistand i betragtning, vil jeg gerne gøre den bemærkning, at jeg er lidt ængstelig for den formulering af mange grunde, men især af den grund, at det måske af nogle fejlagtigt kunne udlægges som en nedvurdering af den private bistand. Den private bistand betyder allerede nu noget, og den vil i fremtiden komme til at betyde en hel del; selv om den foregår ud fra kommercielle motiver, kan der også være idealisme deri, og der kan navnlig være meget betydelige realiteter for udviklingslandene i denne bistand. Ligeledes ser regeringen nødig, at man ubetinget